

Nárok uplatněný žalobcem v tomto sporu není nárokem na takovou náhradu a nehodí se po vzoru řízení vyvlastňovacího ku jednání v řízení nesporném jako doplňku předcházejícího řízení správního.

Jeho projednávání řízením nesporným bylo by také v rozporu s §em 2 č. 7. nesp. pat. z 9. srpna 1854 č. 208, ř. z., neboť nejde při něm pouze o zjištění sporné výše náhrady jejím odhadem, nýbrž o řešení skutkových a právních otázek, které zůstaly v předcházejícím správním řízení úplně stranou, týkají se i samého důvodu nároku a vyžadují nutně sporného jednání.

Proto byla rozepře odkázána odvolacím soudem neprávem ku projednání v řízení nesporném a muselo býti uznáno, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. listopadu 1925 R I 911/25. —er.

K § 231 a 232 exek. řádu.

A., majitel usedlosti žaloval svého bývalého pachtýře B. u okresního soudu v L. žádaje, aby žalovaný byl uznán povinným zaplatiti mu náhradu 20.000 Kč, z toho peníz 15.000 Kč v mezích kauce do nejvyššího obnosu 15.000 Kč, na nemovitostech v obvodu okres. soudu v M. ležících zjištěné, z nejvyššího podání za nemovitosti tyto v exekuční dražbě docíleného, v pořadí knihovním této kauce, a nahraditi žalobci 5% úrok z částky 20.000 Kč od žaloby a útraty sporu. Ze žaloby vysvítá, že žalovaný měl pachtovanou od A. usedlost v obvodu okresního soudu L. ležící, pacht že skončil 1. března 1925 a žalobce že domáhá se náhrady z důvodu § 1111 vš. z. obč. Pachtovní kauce do výše 15.000 Kč z téhož poměru pachtovního pojištěna byla podle smlouvy pachtovní na nemovitostech pachtýři patřících v obvodu okres. soudu v M. ležících, které byly exekučně prodány. Při rozvrhovém roku přihlásil A. v mezích kauce částku 15.000 Kč a dlužník B. podal odpor proti příkázání částky té popíraje její pravost; rozvrhové usnesení nebylo dosud vydáno a o odporu nebylo rozhodnuto.

Žalovaný namítal proti žalobě nepřípustnost pořadu práva a nepříslušnost soudu, pokud žaloba uplatňuje nárok 15.000 Kč, poněvadž žádá zaplacení jeho z nejvyššího podání.

Prvý soudce vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a nepříslušnosti soudu a celou žalobu odmítl a žalující straně uložil náhradu útrat a to z toho důvodu, že z exe-

kučních spisů okr. soudu v M. zjistil, že žalobce přihlásil svůj nárok 20.000 Kč k rozvrhu nejvyššího podání a žádal jeho příkázání z kauční hypoteky na prodané nemovitosti do výše 15.000 Kč vtělené, že dlužník proti tomu podle § 213 ex. řádu vznesl odpor, že o odporu tom dosud není rozhodnuto a že jest věci strany žalující vyčkati, jak o odporu bude rozhodnuto, a bude-li žalovaná strana poukázána na pořad práva, vyčkati také případné žaloby žalovaných, pro niž jest příslušným podle § 231 a 232 ex. ř. exekuční soud a teprve pak případný zbytek 5000 Kč žalovati u okres. soudu v L., neboť jinak by nastati mohla kolise rozhodnutí dvou soudů.

Ku stížnosti žalující strany rekursní soud změnil usnesení prvního soudce v ten způsob, že zamítl žalovanou stranou učiněnou námitku nepřipustnosti pořadu práva a nepřislušnosti soudu a poukázal první soud, aby ve sporu dále jednal, z důvodů těchto:

K projednání této žaloby příslušným jest výlučně podle §§ 49 č. 5 a 83 j. n. okresní soud v L. a podle názoru soudu rekursního nemůže na této výlučné příslušnosti ničeho měniti okolnost, že část žalovaného peníze 15.000 Kč jest knihovně zajištěna kauční pohledávkou na nemovitostech žalované strany a že tato část v prosbě žalobní požaduje se v mezích oně kauční hypoteky z nejvyššího podání docíleného při exekuční dražbě všech nemovitostí a že žalující strana zažalovanou částku také přihlásila k rozvrhu onoho nejvyššího podání a že proti přihlášce té dlužník — nynější žalovaný — podal odpor, o němž exekučním soudem dosud rozhodnuto nebylo.

Podle § 231 ex. ř. závisí-li rozhodnutí o odporu při rozvrhovém stání vzneseném na zjištění sporných skutečností, má býti vyřízení odporu v rozvrhovém usnesení poukázáno na pořad práva a podle § 232 ex. ř. jest k rozhodování o odporech na pořad práva odkázaných příslušným soud exekuční. Tato citovaná zákonná ustanovení, na která se též první soudce odvolává, však nevylučují příslušnosti okres. soudu v L. pro tento spor. Ani řízení rozvrhové u okres. soudu v M. zahájené ani odpor dlužníkem podaný, ani konečně skutečnost, že žalobce v žalobní prosbě část zahrnovaného peníze žádá z nejvyššího podání shora zmíněného, nemůže ani vylučovati pořad práva ani příslušnost řádného soudu pro tento spor. Uvážiti nutno, že příslušnost soudu i připustnost pořadu práva jinak spornou není. Přihlášení pohledávky k rozvrhu nejvyššího podání není spojeno s účinky vyloučení pořadu práva. Odpor proti přihlášené

pohledávce dlužníkem podle § 213 ex. ř. 1. odst. posl. věta podaný, mohl by míti pouze za následek poukázání strany odporující na pořad práva a pro tuto jejich žalobu podle § 231 a 232 ex. ř. by by příslušným soud exekuční, avšak to nic nemůže měniti na právu žalobce u příslušného soudu nároku svého se domáhati. Vždyť přítomná žaloba není žalobou, na kterou na základě odporu strana odporující soudem byla poukázána, neboť nynější žalobce jakožto strana nárok přihlašující na pořad práva podle § 231 ex. ř. by odkázán býti nemohl. Není tu také žádné obavy, že by mohla nastati kolise rozhodnutí dvou soudů a nároků na témže právním důvodu spočívajících, neboť jest tu námitka sporu zahájeného, kterou by se strana žalující podle § 233 c. ř. s. proti žalobě o témž nároku stranou žalovanou podané mohla úspěšně brániti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu strany žalované a změnil naříkané usnesení v ten rozum, že obnovil usnesení prvě stolice, pokud jím byla žaloba odmítnuta pro nepřipustnost pořadu práva co do částky 15.000 Kč, požadované z nejvyššího podání, a uložil žalobci náhradu útrat rekursu a to z těchto důvodů:

Pokud žalobce domáhá se odsouzení žalovaného, aby zaplatil mu 15.000 Kč ne jako osobní dlužník z veškerého svého jmění, nýbrž jedině z nejvyššího podání docíleného při exekuční dražbě za nemovitosti, na nichž byla částka ta jako jistota knihovně zajištěna, sleduje jedině účel, aby mu přes odpor žalovaného jako hypotekárního dlužníka, vznesený při rozvrhovém roku, byla na základě rozsudku vydaného o této žalobě vyplacena část nejvyššího podání. Rozsudkem tím má býti nahrazeno rozhodnutí exekučního soudu ve smyslu §§ 231 příp. 232 ex. ř., ať již k návrhu žalobce na příkaz z nejvyššího podání, ať již k odporu žalovaného proti příkazu tomu, a má býti exekuční soudce donucen, aby vydal žalobci jako hypotekárnímu věřiteli část nejvyššího podání, připadající na jeho knihovní pohledávku, ještě než rozhodne o tom rozvrhovém usnesením. Ježto exekuční soudce nerozhodl dosud o podaném odporu ani tím způsobem, že by vyřízení jeho odkázal na pořad práva, má býti po případě i toto rozhodnutí nahrazeno rozsudkem vydaným v tomto sporu. Úmyslem žalobce je tudíž, by sporem rozhodnuto bylo o věci, jejíž vyřízení příkazuje zákon rozvrhovému, t. j. nespornému řízení, neboť jedině v tomto řízení lze rozhodnouti, zda přes odpor žalovaného má býti žalobci přikázána částka 15.000 Kč, anebo zda odpor ten má býti odká-

žán na pořad práva. Jde tudíž o věc řízení nesporného, tím bylo oprávněno odmítnutí žaloby, ovšem jen co do částky 15.000 Kč.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 30. prosince 1925 R I 1053/25.

Poznámka zasílatelova: Nelze pochybovati o tom, že žalobce mohl svůj nárok podle § 1111 vš. z. obč. uplatňovati žalobou u okr. soudu v L. příslušného podle § 49 č. 5 a 83 j. n. nezmiňuje se při tom ani o kauční hypotece pro nárok jeho z tohoto poměru právního zřízení, a že musil tak učiniti ve lhůtě v § 1111 obč. z. uvedené. Tím, že žalobce v prosbě žalobní žádal uspokojení, pokud jde o část svého nároku 15.000 Kč, pouze z oné kauční hypotéky resp. z části nejvyššího podání na onu kauční hypoteku vypadajícího, čímž chtěl soudci exekučnímu podati důkaz o pravosti svého pohledávání a nároku na uspokojení z oné kauční hypotéky, přivodil si jistě nezamýšlenou situaci, že spor u okr. soudu v L. podle rozhodnutí nejvyššího soudu vésti jest jen ohledně částky 5.000 Kč převyšující částku 15.000 Kč požadovanou z kauční hypotéky. Bude zajímavavo, jak spor ten se povede, když celkový nárok 20.000 Kč nedá se děliti. —va.

Advokáti ustanovení za obhájce neb zástupce jsou oprávněni dáti se zastupovati v řízení přestupkovém i před soudem sborovým jako soudem odvolacím kandidáty advokacie, zapsanými v seznamu kandidátů advokacie, ve smyslu § 447 tr. ř. ve znění zákona ze dne 17. dubna 1902 č. 79 ř. z. Není třeba, aby tito kandidáti advokacie měli zvýšenou kvalifikaci podle § 6. zák. č. 40/22 Sb. z. a n.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího jako zrušovacího soudu v Brně:

V trestních věcech 1) T 107/24 okresního soudu ve V. M. a příslušného spisu odvolacího krajského soudu v N. J. To VII 242/24 a 2) T 273/25 okresního soudu ve V. M. a příslušného odvolacího spisu krajského soudu v N. J. To VII 208/25 nepřipustil jmenovaný odvolací soud kandidáty advokacie a sice v prvním případě usnesením ze dne 1. července 1924 dra J. K. koncipienta dra F. V., advokáta ve V. M. a v druhém případě usnesením ze dne 30. června 1925 dra V. Š., koncipienta dra J. D., advokáta ve V. M. k hájení obviněných a to z toho důvodu, že podle sdělení obou kandidátů advokacie neměli dosud